

Arrest

nr. 287 851 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 november 2020 om internationale bescherming. Op 24 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. A. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 26 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Mamand Tangi Kali, een dorp gelegen in het

district Achin van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U ging tot en met de vijfde graad naar school in Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan hield u het kruidenierszaakje van uw vader open. Sinds het jaar 2013 bent u verloofd met A. H. (...), de dochter van uw tante. Momenteel woont ze in Marko, een dorp dat u tegenkomt onderweg naar Torkham (grensovergang tussen Afghanistan en Pakistan). Uw ouders zijn na uw vertrek uit Afghanistan verhuisd naar Bati Kot omdat Daesh uw dorp aanviel. Uw vader is vorig jaar, tien dagen voor het begin van de Ramadan (= 2 april 2021), vermist geraakt. Uw moeder woont nog steeds in Bati Kot samen met uw jongste broer. Uw twee oudere broers zijn naar Iran gevlucht na de machtsgreep door de taliban. Ze vrezen de taliban omwille van uw probleem en de bedreigingen die er waren. Verder heeft u nog twee zussen die gehuwd zijn. Eén van deze twee zussen woont in Afghanistan en de andere woont in Peshawar (Pakistan).

Uw problemen begonnen in de winter van 2015. Twee personen kwamen toen naar uw winkel en ze kochten voedsel en spraken tegen u. Ze vroegen waar u woonde en u zei dat u boven in het dorp woonde. Anderhalve maand later kwamen deze twee personen terug naar uw winkel samen met nog twee andere personen. Ze hadden twee zakken mee. De twee personen die eerder naar uw winkel waren gekomen hebben de zakken voor uw winkel gezet. Deze twee zeiden erna tegen de twee andere personen dat ze naar de beek, die voor uw winkel ligt, gingen om zich te reinigen zodat ze vervolgens konden bidden. De twee die overbleven kregen de opdracht om bij de winkel te wachten tot ze terug waren. Ze mochten iets kopen als ze wat nodig hadden. Nadat deze twee personen vertrokken richting de beek kwamen de twee overgebleven personen uw winkel binnen. Ze spraken tegen elkaar en kochten spullen van uw winkel. Twee minuten later kwamen er twee wagens van de politie toe. De politieagenten vroegen aan u van wie de motorfietsen waren die voor uw winkel stonden. U vertelde hen dat de motorfietsen toebehoren aan de twee personen die in uw winkel stonden. Vervolgens werden deze personen gefouilleerd door de agenten en ze vonden een pistool bij één van hen. Ze werden toen gearresteerd en meegenomen uit uw winkel. Een politieagent vroeg erna of u deze personen kende maar u gaf aan dat het de eerste keer was dat u hen zag en er geen contact mee had. U werd toen gevraagd aan wie de zakken, die voor uw winkel stonden, toebehoorden. U vertelde hem dat de zakken eveneens aan deze twee personen toebehoorden. Ze deden toen de zakken open en zagen dat er wapens inzaten. De politie confisqueerde de zakken en de motorfietsen en vervolgens gingen ze weg met de gearresteerde personen. 10 minuten erna sloot u de winkel omdat het sluitingstijd was en u vertelde tegen niemand wat er gebeurd was. Vier dagen na het incident, na het vrijdaggebed, ging u eten bij uw oom en neven die op een andere plaats in het dorp wonen. Op dat moment kwamen er veertien talibs langs bij u thuis. Een deel kwam uw huis gewoon binnen en uw vader zei tegen hen dat ze eerst moeten kloppen omdat er vrouwen aanwezig waren in het huis. Vervolgens sloegen de taliban uw vader in elkaar. Erna vroegen ze waar u was maar uw vader zei dat u niet thuis was. De taliban doorzochten toen uw huis maar ze vonden u niet. Ze zeiden tegen uw vader dat u een spion bent en dat u verteld had over hen. Ze zeiden dat ze u daarom nodig hadden zodat ze u konden straffen. Als uw vader u niet overhandigde dan gingen de taliban terugkomen en u doden. Toen ze weg waren vertelde uw zus tegen uw vader dat u gaan eten was bij uw oom. Uw vader ging dan naar uw oom en sloeg u. Hij vroeg wat u gedaan had. Hij stuurde u naar het gastenverblijf van uw oom en zei dat u niet mocht buitenkomen. Er werd tegen u gezegd dat de taliban u zouden doden als ze u vonden. U bleef twee dagen bij uw oom en toen werd u door uw neef weggebracht naar Jalalabad. Vandaaruit ging u richting Nimroz van waaruit u Afghanistan verliet. Na uw vertrek kwamen de taliban opnieuw en ze vroegen geld aan uw familie. Dit werd gegeven maar ze vroegen toen meer geld. Door de opkomst van Daesh diende uw familie weliswaar te verhuizen waardoor ze tot vorig jaar, totdat uw vader vermist raakte, geen problemen meer gekend hebben.

U verliet Afghanistan in de winter van het jaar 2015. U reisde via Iran naar Turkije waar u bijna drie en een half jaar gewoond hebt. Uit angst om gedeporteerd te worden reisde u verder naar Bulgarije, Servië, Bosnië en Slovenië waar u vervolgens een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende op 9 oktober 2020. U reisde daarna verder naar België via Italië en Frankrijk waar u op 10 november 2020 een VIB indiende.

Bij terugkeer denkt u dat de taliban u zullen doden.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd tijdens het persoonlijk onderhoud (allemaal kopieën): uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw vader, de taskara's van uw twee oudere broers en een aantal documenten die aantonen dat uw gezin een contract had met de overheid. Op 28 februari 2022 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS. Bij deze opmerkingen werden ook nog drie

kopieën van documenten, zijnde een taskara en twee identiek dezelfde documenten in verband met het overheidscontract, bijgevoegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient het Commissariaat-generaal er u op te wijzen dat de verklaringen die u afgelegd hebt in Slovenië al van bij aanvang, van uw asielpcedure, twijfels doen rijzen over uw beweerde identiteit en bijgevolg een smet werpen op uw algehele geloofwaardigheid. In Slovenië had u namelijk opgegeven afkomstig te zijn van Peshawar in Pakistan en over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken. U verklaarde in Slovenië tevens dat uw naam M. A. (...) was terwijl u zich in België S. A. (...) laat noemen (Dublin-documentatie, Administratief dossier, CGVS, p.7-8). U probeerde dit verzoek om internationale bescherming (VIB) initieel, tijdens uw verklaringen bij DVZ, bovendien verborgen te houden. Zelfs nadat u er mee geconfronteerd werd bleef u vasthouden aan het feit dat u er slechts vingerafdrukken gezet had (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 22). Nochtans blijkt uit het administratief dossier (Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om grondgebied te verlaten) dat u er wel degelijk een VIB ingediend hebt. Dat u er dus niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen kan bijgevolg niet ontkend worden.

Het mag daarenboven ook ten stelligste verbazen dat u initieel wist te vertellen, bij DVZ, dat uw verloofde geboren is in Peshawar te Pakistan (Verklaringen DVZ, 15). Nochtans verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze altijd in Batan Kali, een dorp dat dicht bij uw dorp gelegen is, gewoond heeft (CGVS, p. 12). Met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd maar u ontkende dat ze geboren was in Peshawar. Sterker nog, u beweerde nooit gezegd te hebben dat ze geboren was in Peshawar. U was niet in staat om te verklaren waarom u gezegd had dat haar geboorteland Pakistan was (CGVS, p. 12). Het spreekt bijgevolg voor zich dat het voorgaande geen afdoende verklaring biedt aangezien uw verklaringen zwart op wit neergeschreven werden en door u voor waar ondertekend werden (Administratief dossier – Verklaringen DVZ, p.15). Het is echter van cruciaal belang om een correct zicht te bieden op uw eigen identiteit en de identiteit van personen uit uw familiaal netwerk, iets waar u klaarblijkelijk niet in geslaagd bent. Uw vrees is onlosmakelijk verbonden met uw eigen identiteit. Daarnaast dient ook uw familiaal netwerk in beschouwing genomen te worden bij de beoordeling van uw VIB. Dat u er niet in geslaagd bent om coherente verklaringen af te leggen over uw eigen identiteit en de identiteit van uw verloofde doet op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Een ander in het oog springend element betreft het feit dat u in het kader van uw Dublin-procedure verklaarde dat u nooit over identiteitsdocumenten beschikt heeft terwijl u korte tijd later bij DVZ verklaarde dat uw taskara, notabene hét Afghaanse identiteitsbewijs, in Afghanistan lag (Verklaring DVZ d.d. 19/11/2020, vraag 29). Later op het CGVS verklaart u inderdaad dat u zelf uw originele taskara afhaalde in Afghanistan, vreemd genoeg verklaart u op het CGVS niet dat uw taskara nog in Afghanistan ligt maar dat u uw originele taskara verloor op de grens met Turkije (CGVS, p.3). Het hoeft weinig betoog dat dergelijke uiteenlopende verklaringen betreffende de locatie van uw Afghaanse identiteitsbewijs allesbehalve bevorderlijk zijn voor uw algemene geloofwaardigheid. Dat u dan plotseling op het CGVS bij machte bent een kopie van een duplicaat van uw zogenaamde originele taskara voor te leggen, een duplicaat, afgeleverd aan een familielid zonder dat u zich zelf diende aan te bieden en zonder dat u zich in Afghanistan bevond, kan in het licht van het voorgaande niet als een betrouwbaar identiteitsbewijs beschouwd worden.

Uit het persoonlijk onderhoud komt verder concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u aanzien als een spion van de overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat ook uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

In het algemeen dient aangestipt te worden dat uw verklaringen omtrent het gedrag dat u zelf gesteld zou hebben in Afghanistan eerder onlogisch is gezien de door u geschetste context. Zo verklaarde u tegen

niemand gesproken te hebben over de arrestatie nadat deze zich afgespeeld had in uw winkel (CGVS, p. 21). Dit is echter weinig aannemelijk aangezien redelijkerwijze verwacht kan worden dat het eerste wat u zou doen, na dergelijke gebeurtenis, contact opnemen met iemand is, om te vertellen wat gebeurd is. Dat u na het incident echter besloot om gewoon uw winkel te sluiten zoals gewoonliks, omdat het sluitingstijd was, en verder ging met uw leven alsof niks gebeurd was kan niet overtuigen. In dergelijke situatie kan verwacht worden dat uw gedrag wat zal afwijken van uw normale routine. Daarenboven kan er ook wel vanuit gegaan worden dat er omstaanders waren die gezien zouden hebben dat de politie er een arrestatie uitgevoerd zouden hebben. In een ruraal dorp, zoals dat van u, is dit zeker een gegeven dat veelvuldig besproken zou worden onder de dorpingen. Het mag echter de nodige verbazing wekken dat dit niet het geval bleek te zijn.

Het komt bovendien weinig doorleefd over dat u of uw familie geen hulp zocht in Afghanistan om uw probleem op te lossen (CGVS, p. 23). Er kan immers verwacht worden dat er eerst gezocht wordt naar een oplossing of een voorlopige oplossing binnen Afghanistan vooraleer u het land verlaat. In Afghanistan is het immers gangbaar om contact te nemen met de dorpsouderen in de hoop dat zij kunnen bemiddelen tussen uw familie en de taliban. In plaats van in het dorp te blijven kon u bijvoorbeeld ook een tijdje bij uw broer in Jalalabad of Kaboel gaan wonen (CGVS, p. 22-23). Als de taliban u zagezegd nog niet vonden bij uw oom in het dorp dan gingen ze u hoogstwaarschijnlijk evenmin weten te vinden in een grootstad zoals Kaboel of Jalalabad. Dat dit zagezegd niet mogelijk was omdat de taliban overal mensen hebben is een blote bewering. Dit blijkt namelijk ook uit het feit dat uw familie jaren lang geen problemen kende nadat ze verhuisd waren (Zie infra). Dat u echter niks ondernam in Afghanistan, na het incident en na het bezoek van de taliban, doet de wenkbrauwen fronsen en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Het Commissariaat-generaal wijst u er bovendien op dat uw verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban gesteld zouden hebben eveneens weinig aannemelijk zijn. In eerste instantie lijkt het al weinig overtuigend dat u verklaart dat de taliban waardevolle goederen, in casu de twee zakken met wapens, zomaar zouden deponeren bij iemand waarvan ze niet weten dat die te vertrouwen is. Dat een goed georganiseerde groepering zoals de taliban een dergelijk risico op eventuele ontdekking zouden nemen, komt weinig waarschijnlijk over. Verder is het ook onduidelijk waarom de taliban u ervan beschuldigden een spion te zijn. U kon namelijk niet weten dat het taliban waren aangezien ze het niet zeiden en u wist oorspronkelijk ook niet wat er in de zakken zat die ze meehadden. Het was bovendien ook maar de tweede keer dat u deze personen zag (CGVS, p. 17, 18, 19, 20). Daarenboven is het ook onmogelijk dat de politie zo snel, al na twee minuten, zouden opdagen mocht u hen werkelijk ingelicht hebben. U kon namelijk niet op voorhand weten dat er taliban naar uw winkel gingen komen, te meer het anderhalve maand geleden was dat ze gekomen waren, op dat moment en u verklaarde dat het districtscentrum, waar de overheid de macht hadden, op een drie- à viertal uur wandelen was (CGVS, p. 7, 9). Met een wagen is het dus ook onmogelijk om er op enkele minuten te staan. Het lijkt het Commissariaat-generaal bijgevolg weinig aannemelijk dat de taliban u, een simpele winkelier, ervan zouden verdenken een spion voor de overheid te zijn. Voorgaande bevinding wordt ook versterkt door het feit dat er trouwens nog twee talibs waren waarover u niet gesproken hebt tegen de politie (zie infra). Een spion zou er zeker voor gezorgd hebben dat deze ook vervolgd zouden worden door de politie. De politie kon deze twee gaan oppikken bij de beek of hoefde slechts te wachten tot deze twee talibs terugkwamen om ze te kunnen arresteren. Dat dit blijkbaar niet het geval was zou een extra indicatie voor de taliban moeten zijn dat u geen spion bent.

Verder dient ook aangestipt te worden dat u verklaarde dat er veertien talibs naar uw huis kwamen en het huis doorzochten. Ze sloegen toen uw vader in elkaar en vroegen waar u was (CGVS, p. 17, 21). Er kan dus vanuit gegaan worden dat ze vastberaden waren om u te vinden. Ze waren immers met voldoende personen om het ganse dorp uit te kammen. Het mag dan ook verbazen dat ze er niet aan dachten om u te komen opzoeken bij familieleden die woonachtig zijn in uw dorp. Op dat moment was u bij uw oom en neven om er te eten. Deze woonden vlakbij in uw dorp waardoor de taliban u makkelijk konden vinden (CGVS, p. 21). Deze en voorgaande vaststelling brengen de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen.

Daarnaast zitten er ook nog verschillende incoherenties in uw relaas. Zo is het zeer onduidelijk wat gebeurd is met de overige twee talibs die gingen bidden en vervolgens zouden terugkeren naar uw winkel (CGVS, p. 20). U verklaarde deze niet meer gezien te hebben en uit uw verklaringen bleek, merkwaardig genoeg, dat u er niet langer rekening mee hield. Zo vertelde u niet tegen de politieagent dat er nog twee andere personen bij de twee personen die in uw winkel stonden hoorden (CGVS, p. 17). Ook nadien dacht u er blijkbaar niet aan om de overige twee personen in te lichten over wat gebeurd was. U kon perfect uw

winkel iets langer opengehouden hebben totdat ze terug waren om te vertellen wat zich afgespeeld had. Logischer ware dat u een van beide partijen zou hebben ingelicht, quod non.

Later kreeg uw vader de opdracht van de taliban om u te overhandigen aan hen zodat ze u konden straffen. Als uw vader het niet deed dan gingen ze opnieuw langskomen en u doden (CGVS, p. 17, 22). De Protection Officer vroeg u vervolgens welke concrete afspraak gemaakt werd tussen de taliban en uw vader, namelijk hoe uw vader u kon overhandigen aan hen. U begreep de vraag niet en toen deze geherformuleerd werd begreep u het nog steeds niet (CGVS, p. 22). Nochtans kan verwacht worden dat, wanneer de taliban vragen om u te overhandigen, uw vader zou weten waar de taliban te vinden zijn zodat hij u kon brengen of dat daar afspraken over gemaakt werden. Dat de vraag u onduidelijk bleef, ook na verduidelijking, komt weinig doorleefd over en doet vermoeden dat niks afgesproken werd wat zeer onlogisch is gelet op uw verklaring over hetgeen de taliban zeiden. Opmerkelijk is dat u een relaas vertelt maar vanaf het moment dat u meer specifieke en concrete vragen gesteld worden over een bepaald aspect of thema dat u aanhaalt, u hier niets meer over kunt vertellen en voorwendt dat u de vraag niet begrijpt. Dit wekt sterk de indruk dat u een ingestudeerd verhaal vertelt en niet meer kan antwoorden wanneer er vragen worden gesteld die u niet verwacht of voorbereid heeft of die buiten de grenzen van uw verhaal gaan. Er kan immers verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van concrete afspraken die gemaakt werden, te meer u effectief de keus kreeg om gedood te worden ofwel gestraft. Het mag verwacht worden dat u dergelijke details zou kennen, te meer u bijvoorbeeld wel in staat was om te zeggen dat er precies veertien talibs waren bij u thuis toen ze u kwamen zoeken (CGVS, p. 21). Voor iemand die er zelf niet bij was is dit ongelooflijk accuraat wat erop moet wijzen dat u zich zogezegd zeer goed geïnformeerd hebt over de feiten die zich bij u thuis afgespeeld hebben. Dat de taliban overigens deze boodschap zouden overgebracht hebben aan uw vader, goed wetende dat hij u hierover zou aanspreken en dat ze u hierdoor de kans boden tijdig te ontsnappen (hetgeen u deed) is uiteraard een weinig doeltreffende strategie en hierom ook weinig geloofwaardig. Het Commissariaat-generaal wijst u erop dat voorgaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling zetten.

U bent er tevens niet in geslaagd om het Commissariaat-generaal te overtuigen van het feit dat uw familie na uw vertrek nog problemen gekend zou hebben in Afghanistan. Zo is het volstrekt onduidelijk waarom uw broers werkelijk naar Iran gevlucht zijn. Dat het is omdat ze bang zijn van de nieuwe overheid door uw problemen kan niet overtuigen aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen. Zelfs indien uw problemen geloofwaardig worden bevonden dan nog blijft het onduidelijk waarom zij ook een vrees zouden hebben en toch besloten zouden hebben om nog zes jaar in Afghanistan te blijven. Ze hebben namelijk niks te maken met uw beschuldiging en uw ene broer woonde zelfs niet in uw dorp ten tijde van uw, beweerde, problemen (CGVS, p. 22).

Het mag bovendien ook ten stelligste verbazen dat u pas zeer laat in het persoonlijk onderhoud opwierp dat de taliban na uw vertrek nog langs gekomen waren en geld vroegen (CGVS, p. 23). U kreeg namelijk al eerder de kans om dit feit spontaan te vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud. Er kan trouwens verwacht worden dat u dergelijk feit ook zou vermelden tijdens uw interview bij DVZ, quod non. Volledigheidshalve kan hierbij ook aangestipt worden dat het merkwaardig is dat ze naar geld vroegen maar blijkbaar niet meer geïnteresseerd waren in u.

Dat uw vader al geruime tijd, sinds begin april 2021, vermist is weet eveneens niet te overtuigen (CGVS, p. 5). Zo kwam duidelijk naar voren dat uw familie geen problemen meer kende met de taliban toen ze moesten verhuizen in 2015 omwille van Daesh die uw regio innam. Dat de taliban ongeveer zes jaar gewacht zouden hebben om toch nog achter uw familie aan te gaan is weinig aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat er veel sneller repercussies zouden volgen mocht uw familie werkelijk een doelwit van de taliban zijn. U verklaarde namelijk zelf dat de taliban overal aanwezig waren in Afghanistan (CGVS, p. 23). Hierdoor kan verondersteld worden dat verhuizen binnen Afghanistan geen mogelijkheid was om de problemen op te lossen. Dat er trouwens geen enkele actie ondernomen werd nadat uw vader niet meer opdaagde is zeer onlogisch. Er kan immers verwacht worden dat het steeds gerapporteerd wordt als iemand verdwijnt zodat er op zoek gegaan wordt en deze gevonden kan worden (CGVS, p. 24). Doordat zijn verdwijning nergens gerapporteerd werd zijn er ook geen bewijzen van waardoor dit louter en alleen een blote bewering is, te meer dat duidelijk blijkt dat u er sowieso niet voor terugdeinst om leugens te vertellen (zie supra). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u over uw vader eveneens weinig coherente verklaringen aflegt; wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of uw beide ouders nog in leven zijn beaamde u dit en wanneer u gevraagd werd waar ze zich bevonden antwoordde u dat ze momenteel in Bati Kot wonen hetgeen bevreemdend aandoet wanneer u voordien nog verklaarde dat uw vader vermist is (CGVS, p. 12-13). Het is pas wanneer u erop attent gemaakt wordt dat uw vader vermist is dat u dit beaamt (CGVS, p. 13). U heeft verder geen enkel

idee over hoe hij vermist raakte, u zei dat hij meegenomen werd, dat u hier geen meerdere details over weet te vertellen klemt des te meer (CGVS, p.5). Dat uw familie het goed stelt mag bovendien ook vreemd heten, te meer dat uit de opmerkingen op het persoonlijk onderhoud blijkt dat uw vader zelfs 'overleden' is (CGVS, p.15). Voorgaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder afbrokkelen.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat er naast de vaststellingen omtrent uw identiteit (zie supra) nog enkele indicaties zijn die erop wijzen dat u niet tot recent voor uw vertrek in het district Achin gewoond hebt. Zo is het onder meer zeer merkwaardig dat u naar incidenten gevraagd werd die zich kort voor uw vertrek uit Afghanistan voordeden en dan vervolgens verwijst naar een incident dat zich afgespeeld heeft in het jaar 2006 en een incident dat zich voordeed in het jaar 2012 (CGVS, p. 16). Dat u deze incidenten die zich zo lang geleden voordeden kon duiden in de tijd volgens de Gregoriaanse kalender mag trouwens ook de nodige verbazing wekken waardoor dit een eerder ingestudeerd karakter heeft. Wat uw kennis over prominente personen uit Nangarhar en uw district betreft dient gesteld te worden dat deze zeer beperkt is. Zo kon u geen gouverneurs van Nangarhar noemen. U kende Attaullah Lodin, de provinciegouverneur van Nangarhar van 2013 tot 2015, niet. U kende Syed Rahman Momand, de districtsgouverneur van Achin in 2014, niet. Haji Ghaleb Mujahed, het districtshoofd van Achin in 2016, dus na uw vertrek, kende u wel maar blijkbaar omdat u het hier, in België, op Facebook zag (CGVS, p. 16; Administratief dossier – Blauw map, stuk 2). Hierbij dient u er nogmaals op gewezen te worden dat u een andere nationaliteit opgaf in Slovenië (zie supra) wat een ernstige indicatie is die doet vermoeden dat u niet afkomstig bent van Achin district.

De taskara's (kopieën) die u neergelegd hebt volstaan niet om te bewijzen dat uzelf werkelijk afkomstig ben van Achin district. Zo betreffen het eerst en vooral allemaal kopieën die door middel van simpel knippen plakwerk makkelijk vervalst kunnen worden. Verder werd eerder al ook beargumenteerd dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd omtrent uw nationaliteit, naam en identiteitsbewijs. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. Wat het contract, dat uw familie zagezegd afgesloten heeft met de overheid, betreft dient gesteld te worden dat hier geen namen van uw familieleden in opgenomen zijn waardoor dit geen sluitend bewijs vormt dat uw familie afkomstig is uit Achin (Administratief dossier – Groene map, stuk 5).

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een VIB ingediend had in Slovenië (Zie supra). Dat u daar weliswaar met de noorderzon vertrokken bent ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Dat u daarna nog veilige landen zoals Italië en Frankrijk gepasseerd bent (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 24), eveneens zonder een VIB in te dienen is onlogisch. Dat u dit nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen. Uw verklaring dat u het niet leuk vond in Italië en Frankrijk en dat u niet in Slovenië wou blijven omdat u meende dat u in dat geval riskeerde om zelf een smokkelaar te worden is weinig ernstig en wijst niet op een urgente nood aan internationale bescherming (Dublin-documentatie, administratief dossier). U verklaarde immers zelf dat u goed behandeld werd in Slovenië (Verklaring DVZ, vraag 33).

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielsrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten en nadien bezorgde documenten, zonder enige verdere toelichting, werden reeds besproken (zie supra) en zijn bijgevolg niet bij machte om een ander licht te werpen op

bovenstaande conclusie. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud zijn niet relevant voor de beoordeling van het verzoek en dus niet bij machte om een ander licht te werpen op de conclusie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de Taliban. Initieel richtte de Taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land

ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden

waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Betreffende de bestreden beslissing laat verzoeker het volgende gelden:

“Overwegende dat verwerende partij geen geloof hecht aan de Problemen die verzoekende partij gekend heeft met de Taliban en waardoor verzoekende partij niet naar Afghanistan kan terugkeren;

Dat verwerende partij stelt dat de gedragingen van verzoekende partij en haar omgeving niet logisch zouden zijn gezien de specifieke Afghaanse context;

Dat verzoekende partij wenst te wijzen op het feit dat de reacties van zichzelf en haar omgeving gezien moeten worden in een breder kader, met name in het kader van een land dat reeds decennialang in een conflictsituatie verkeert, waarbij personen een zekere mate van gewenning etaleren en bijgevolg een andere reactie vertonen op dergelijke Problemen;

Dat verwerende partij eveneens zich vragen stelt bij het gedrag van de Taliban;

Dat verwerende partij ter zake wenst aan te halen dat zij niet aansprakelijk kan gesteld worden voor gedragingen van de Taliban;

Dat verwerende partij niet gevolgd kan worden waar ze stelt dat het onduidelijk is waarom de taliban verzoekende partij ervan zou beschuldigen een spion te zijn en als reden hiervoor, onder andere, stelt dat het onmogelijk is dat de politie zo snel, al na twee minuten, zouden opdagen mocht verzoekende partij hen werkelijk ingelicht hebben (stuk 1, p. 3);

Dat deze argumentatie niet zinvol is, aangezien de twee talibanleden wel degelijk gearresteerd werden en de Taliban bijgevolg van hen geen informatie verkreeg over het tijdsbestek tussen de aankomst van de talibanleden in de winkel en de aankomst van de politie;

Dat het bijgevolg perfect mogelijk is dat de Taliban enkel en alleen op de hoogte zijn van het feit dat de twee leden gearresteerd werden in de winkel van verzoekende partij en haar hiervoor beschuldigen van Spionage;

Dat verwerende partij overgaat tot een nogal kromme redenering waar zij stelt: “(…)” (stuk 1, pp. 3-4);

Dat de Protection Officer in eerste instantie de vraag: “Als uw vader u wilde geven aan de taliban, hoe kon hij dat doen?” stelde, dewelke verzoekende partij niet begreep, waarna de vraag “De taliban zeiden dat ze wilden dat uw vader u gaf aan hen Hoe was dat mogelijk?” gesteld werd (gehoorverslag CGVS, p. 22);

Dat de eerste vraag van de Protection Officer op verschillende manieren begrepen kan worden (men kan ze bijvoorbeeld lezen als een vraag naar het sentimentele aspect) en bijgevolg uiterst vaag geformuleerd werd;

Dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, de tweede vraag amper beschouwd kan worden als een verduidelijking, doch veel eerder een pure herhaling is van hetgeen (op nogal vage wijze) gevraagd werd;

Dat verzoekende partij bijgevolg ook hierop antwoordde dat ze de vraag niet begreep;

Dat verwerende partij de vraag beter had kunnen verduidelijken door te informeren of er concrete, praktische afspraken gemaakt werden, of op zijn minst de moeite had kunnen nemen om de vraag beter te omkaderen en/of uit te leggen;

Dat verzoekende partij bovendien gedurende het persoonlijk onderhoud slechts tweemaal verklaard heeft een vraag niet te begrijpen (gehoorverslag CGVS, p. 19 en 22), waarbij zij de eerste keer wel op de vraag antwoordde na verduidelijking;

Dat verzoekende partij weliswaar zevenmaal gepolst heeft naar wat de Protection Officer vroeg door de vraag "wat bedoelt u" (of een variant hierop) te stellen (gehoorverslag CGVS, pp. 6, 8, 16, 19, 22 en 23) doch telkens een antwoord op de gestelde vraag formuleerde nadat de vraag haar verduidelijkt werd, behalve dan deze ene keer die verwerende partij hier aangrijpt;

Dat de gevolgtrekking van verwerende partij nogal kort door de bocht is en geen rekening houdt met het feit dat verzoekende partij de vraag simpelweg niet begreep, aangezien ze op vrij vage wijze geformuleerd werd;

Dat het niet redelijk is om hieruit te concluderen dat verzoekende partij een ingestudeerd verhaal vertelt;

Dat verzoekende partij voor het overige verwijst naar en volhardt in haar verklaringen;

Dat verzoekende partij nog steeds een vrees koestert om terug te keren naar Afghanistan uit angst voor eventuele repercussies van de Taliban;

Dat verzoekende partij herhaalt dat haar broer ondertussen vertrokken is naar Iran uit vrees voor het huidige Talibanregime (gehoorverslag CGVS, p. 13)."

In hoofdorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling.

Wat betreft zijn verwestering wijst verzoeker erop dat hij Afghanistan reeds jaren geleden, in 2015, verliet en in België aankwam op 26 oktober 2020 en hier een verzoek om internationale bescherming indiende op 10 november 2020. Hij stelt dat de Taliban in Afghanistan ondertussen de macht gegrepen hebben, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", "niet-gelovige", "geen goede moslim", et cetera. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden, aldus verzoeker, die daaraan toevoegt dat hij "heden ten dage ook naar Westerse muziek" luistert. Aldus meent hij dat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert. Verzoeker merkt op dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen, nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de Taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de westerse wereld en/of Europa als ongelovigen worden beschouwd. Ook is het volgens verzoeker "algemeen geweten (en objectief geattesteerd) dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden". Verzoeker wijst er op dat volgens verschillende bronnen Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan zou hij gezien kunnen worden als zijnde 'besmeel' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert hij in die zin om vervolgd te worden, aldus verzoeker, die hier vervolgens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over geeft.

Verzoeker besluit wat betreft de problematiek van verwestering als volgt:

"Hierboven werd door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege de verwestering van verzoekende partij.

Dit risico heeft zich evenwel nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat verzoekende partij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn.

Dat er op gewezen wordt dat verzoekende partij al zeven jaar niet meer in Afghanistan is geweest, wat het risico op vervolging vanwege verwestering alleen maar vergroot.

De verwerende partij had op zijn minst moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij, rekening houdende met alle elementen die voor haar liggen.

Uw Raad oordeelde, met betrekking tot dit risico, recentelijk in het geval van een persoon die sinds 2018 in België verblijft en voor wie het CGVS overging tot een beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek als volgt:

"(...)"²²

Vervolgens voert verzoeker aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Hij geeft hierover een uitgebreide theoretische uiteenzetting en besluit:

“Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet tevens nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong.

Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielement onderzoeken en besluiten dat deze op zich met volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen.³⁴

Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast.

In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaans grondgebied bevindt, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de Taliban er de controle uitoefenen (zie supra).

Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan.

Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.”

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt hij dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relaas te staven.

Verzoeker meent dat op grond van de bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij overweegt dat krachtens artikel 1, A van het Verdrag van Genève elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep erkend dient te worden als vluchteling en stelt dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Hij voegt hier aan toe dat hij bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, *“met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon”*, en verwijst ter zake naar en citeert uit wat hierover gesteld wordt in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021. Hiermee rekening houdend, is verzoeker van oordeel dat hem de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en voert vervolgens een beknopt theoretisch betoog over deze bepalingen.

Daarna voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing over de actuele veiligheidssituatie, alsook de precare socio-economische en humanitaire situatie (in Afghanistan) lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR aanbeveelt, waarna hij citeert uit de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. Hij verwijt de adjunct-commissaris niet op afdoende wijze te motiveren waarom hij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing op dit punt al te voorbarig en meent dat deze getuigt van een overhaaste beslissing.

Wat betreft zijn vluchtrelaas stelt verzoeker dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet door de daden van vervolging waarvan hij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Voorts laat verzoeker gelden dat de taliban in het verleden in Afghanistan reeds een terreurbewind voerden waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had en dat er serieuze indicaties zijn dat het ditmaal niet anders is en dat de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Verzoeker verwijst hierbij integraal naar wat wordt uiteengezet in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021, waaruit hij citeert. Daarnaast citeert hij uit het meer recente rapport *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022 met betrekking tot het justitiesysteem en de rechtstaat onder de taliban. Hij besluit daaruit als volgt:

“Deze informatie toont niet alleen aan dat de Taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de Sharia, waarbij er ernstige risico’s bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de Taliban niet in staat is om haar leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is.

Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten.

Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de Taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden heeft opgevoerd.³⁹

Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de Taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de Taliban zelf (die reeds in het verleden uitvoerig geëtaleerd werden en indruisen tegen het internationale recht).

Alleen al omwille van deze reden past het om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan haalt verzoeker vooreerst een nieuwsbericht van 2 maart 2022 op de website van het CGVS aan, waarna hij de motieven van de bestreden beslissing daarover citeert. Hij meent dat deze motivering *“berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak”*. Verzoeker gaat vervolgens in op de humanitaire situatie en de hongersnood in Afghanistan en op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis. Voorts meent hij dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt. Hij geeft hierover een theoretische uiteenzetting, waarna hij verder nog meent dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood. Hij geeft hierover eveneens een uitgebreide theoretische uiteenzetting.

Over zijn persoonlijke situatie stelt verzoeker nog het volgende:

“De achtergebleven familie van verzoekende partij heeft momenteel enorm veel problemen met de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien.

De moeder van verzoekende partij wordt momenteel onderhouden door de neven van verzoekende partij en de vader is vermist (gehoorverslag CGVS, p. 13).

Indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Afghanistan, zal zij terecht komen in een uiterst precaire situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in haar meest fundamentele behoeften.”

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en herhaalt hij dat *“UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft”*, wat tevens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou zijn bevestigd. Hij stelt ook dat het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 *“eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind”*. Hij betoogt verder dat *“er informatie beschikbaar is die aantoonde dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn”*, en verwijst ter staving daarvan naar – en citeert uit – het rapport *“Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches”* van Jurist van 13 maart 2022. Hij wijst er ook op dat er tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 door UNAMA en OHCHR 1 153 burgerslachtoffers werden geteld, waaronder 397 doden, en dat ook ACLED burgerslachtoffers rapporteerde in februari 2022, ter staving waarvan hij citeert uit het rapport *“Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”* van OHCHR van 7 maart 2022, de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February”* van ACLED van 17 februari 2022 en de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan”* van ACLED van 3 februari 2022.

Verzoeker wijst er nog op dat UNOCHA stelt dat ondanks het feit dat de gevechten na 15 augustus 2021 over het algemeen ophielden, burgers nog steeds gevaar lopen om gewond te geraken door aanvallen van Daesh en achtergebleven IED's en ontplofbare oorlogsresten en citeert vervolgens uit het rapport *"Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)"* van UNOCHA van 11 januari 2022. Bovendien, zo betoogt verzoeker verder, *"stelde het hoofd van de U.S. Central Command dat de plaatselijke afdeling van Da'esh in Afghanistan, die in het grootste deel van het land aanwezig is met ongeveer 4.000 strijders, van de lente zal profiteren m de terroristische aanvallen in Afghanistan te hervatten"*. Vervolgens citeert verzoeker opnieuw uit het arrest met nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022.

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan wijst verzoeker opnieuw op de risico's die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen en voegt hij toe dat volgens het rapport *"Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »"* van OSAR van 26 maart 2021 – waaruit hij tevens citeert – personen die terugkeerden uit Europa als *"rijk"* beschouwd werden, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit. Verzoeker citeert ook uit de *"COI Query Response Afghanistan"* van EASO van 2 september 2020 waarin bovendien bijkomende problemen zouden worden gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat dit risico er alleen maar op vergroot is ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS zijn relaas onvoldoende geanalyseerd heeft en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin hij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 maart 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, aan de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020 en aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die

rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is om coherente verklaringen af te leggen over zijn eigen identiteit en de identiteit van zijn verloofde en zijn uiteenlopende verklaringen over de locatie van zijn Afghaanse identiteitsbewijs allesbehalve bevorderlijk zijn voor zijn algemene geloofwaardigheid, omdat (B) zijn asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en er ook enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties kunnen worden opgemerkt, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees, nu (i) zijn verklaringen omtrent het gedrag dat hij zelf gesteld zou hebben in Afghanistan eerder onlogisch is gezien de door hem geschetste context, (ii) het weinig doorleefd overkomt dat hij of zijn familie geen hulp zocht in Afghanistan om zijn probleem op te lossen, (iii) zijn verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban gesteld zouden hebben weinig aannemelijk zijn, (iv) het zeer onduidelijk is wat er gebeurd is met de overige twee talibs die gingen bidden en vervolgens zouden terugkeren naar zijn winkel, (v) het weinig doorleefd overkomt dat de vraag over hoe zijn vader hem zou overhandigen aan de taliban ook na verduidelijking onduidelijk bleef en doet vermoeden dat niks afgesproken werd, wat zeer onlogisch is gelet op zijn verklaring over wat de taliban zeiden, (vi) het gegeven dat de taliban de boodschap dat zijn vader hem aan hen diende te overhandigen aan zijn vader zouden hebben overgebracht, goed wetende dat zijn vader hem hierover zou aanspreken en dat zij hem hierdoor de kans boden tijdig te ontsnappen uiteraard een weinig doeltreffende strategie is, (vii) hij er niet in geslaagd is om het CGVS te overtuigen van het feit dat zijn familie na zijn vertrek nog problemen gekend zou hebben in Afghanistan, (viii) zijn verklaring dat zijn vader al sinds begin april 2021 vermist is niet weet te overtuigen, (ix) er nog enkele indicaties zijn die erop wijzen dat hij niet tot recent voor zijn vertrek in het district Achin gewoond heeft, de *taskara*'s die hij neergelegd heeft niet volstaan om te bewijzen dat hijzelf werkelijk afkomstig is van het district Achin en in het contract dat zijn familie zagezegd afgesloten heeft met de overheid geen namen opgenomen zijn van zijn familieleden, waardoor dit geen sluitend bewijs vormt dat zijn familie afkomstig is uit Achin, (x) hij verklaarde nooit asiel te hebben gevraagd in een ander Europees land, terwijl hij wel degelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend had in Slovenië en de ernst en geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen

ondermijnd wordt door het gegeven dat hij daar met de noorderzon is vertrokken, (xi) het onlogisch is dat hij na Slovenië nog veilige landen zoals Italië en Frankrijk is gepasseerd, zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, (xii) de door hem neergelegde documenten en nadien, zonder enige verdere toelichting, bezorgde documenten niet bij machte zijn om een ander licht te werpen op de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees en (xiii) de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud niet relevant zijn voor de beoordeling van het verzoek en dus niet bij machte zijn om een ander licht te werpen op deze conclusie, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden willen doden omdat zij hem zouden aanzien als een spion van de overheid na een incident in zijn winkel waarbij twee talibanleden werden gearresteerd door politieagenten.

De adjunct-commissaris stelt in de bestreden beslissing vast dat (A) verzoeker er niet in geslaagd is om coherente verklaringen af te leggen over zijn eigen identiteit en de identiteit van zijn verloofde en dat verzoekers uiteenlopende verklaringen over de locatie van zijn Afgaanse identiteitsbewijs allesbehalve bevorderlijk zijn voor zijn algemene geloofwaardigheid en dat de kopie van een duplicaat van verzoekers zogenaamde originele *taskara*, in het licht hiervan, niet als een betrouwbaar identiteitsbewijs beschouwd kan worden, dat (B) verzoekers asielaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en ook enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties bevat, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees, dat (C) de door verzoeker neergelegde documenten en nadien bezorgde documenten niet bij machte zijn om een ander licht te werpen op de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees en dat (D) de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud niet relevant zijn voor de beoordeling van het verzoek. De adjunct-commissaris beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Vooreerst dient het Commissariaat-generaal er u op te wijzen dat de verklaringen die u afgelegd hebt in Slovenië al van bij aanvang, van uw asielprocedure, twijfels doen rijzen over uw beweerde identiteit en bijgevolg een smet werpen op uw algehele geloofwaardigheid. In Slovenië had u namelijk opgegeven afkomstig te zijn van Peshawar in Pakistan en over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken. U verklaarde in Slovenië tevens dat uw naam M. A. (...) was terwijl u zich in België S. A. (...) laat noemen (Dublin-documentatie, Administratief dossier, CGVS, p.7-8). U probeerde dit verzoek om internationale bescherming (VIB) initieel, tijdens uw verklaringen bij DVZ, bovendien verborgen te houden. Zelfs nadat u er mee geconfronteerd werd bleef u vasthouden aan het feit dat u er slechts vingerafdrukken gezet had (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 22). Nochtans blijkt uit het administratief dossier (Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om grondgebied te verlaten) dat u er wel degelijk een VIB ingediend hebt.

Dat u er dus niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen kan bijgevolg niet ontkend worden.

Het mag daarenboven ook ten stelligste verbazen dat u initieel wist te vertellen, bij DVZ, dat uw verloofde geboren is in Peshawar te Pakistan (Verklaringen DVZ, 15). Nochtans verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze altijd in Batan Kali, een dorp dat dicht bij uw dorp gelegen is, gewoond heeft (CGVS, p. 12). Met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd maar u ontkende dat ze geboren was in Peshawar. Sterker nog, u beweerde nooit gezegd te hebben dat ze geboren was in Peshawar. U was niet in staat om te verklaren waarom u gezegd had dat haar geboorteland Pakistan was (CGVS, p. 12). Het spreekt bijgevolg voor zich dat het voorgaande geen afdoende verklaring biedt aangezien uw verklaringen zwart op wit neergeschreven werden en door u voor waar ondertekend werden (Administratief dossier – Verklaringen DVZ, p.15). Het is echter van cruciaal belang om een correct zicht te bieden op uw eigen identiteit en de identiteit van personen uit uw familiaal netwerk, iets waar u klaarblijkelijk niet in geslaagd bent. Uw vrees is onlosmakelijk verbonden met uw eigen identiteit. Daarnaast dient ook uw familiaal netwerk in beschouwing genomen te worden bij de beoordeling van uw VIB. Dat u er niet in geslaagd bent om coherente verklaringen af te leggen over uw eigen identiteit en de identiteit van uw verloofde doet op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Een ander in het oog springend element betreft het feit dat u in het kader van uw Dublin-procedure verklaarde dat u nooit over identiteitsdocumenten beschikt heeft terwijl u korte tijd later bij DVZ verklaarde dat uw taskara, notabene hét Afghaanse identiteitsbewijs, in Afghanistan lag (Verklaring DVZ d.d. 19/11/2020, vraag 29). Later op het CGVS verklaart u inderdaad dat u zelf uw originele taskara afhaalde in Afghanistan, vreemd genoeg verklaart u op het CGVS niet dat uw taskara nog in Afghanistan ligt maar dat u uw originele taskara verloor op de grens met Turkije (CGVS, p.3). Het hoeft weinig betoog dat dergelijke uiteenlopende verklaringen betreffende de locatie van uw Afghaanse identiteitsbewijs allesbehalve bevorderlijk zijn voor uw algemene geloofwaardigheid. Dat u dan plotseling op het CGVS bij machte bent een kopie van een duplicaat van uw zogenaamde originele taskara voor te leggen, een duplicaat, afgeleverd aan een familielid zonder dat u zich zelf diende aan te bieden en zonder dat u zich in Afghanistan bevond, kan in het licht van het voorgaande niet als een betrouwbaar identiteitsbewijs beschouwd worden.

Uit het persoonlijk onderhoud komt verder concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u aanzien als een spion van de overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat ook uw asielerelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

(...)

Het komt (...) weinig doorleefd over dat u of uw familie geen hulp zocht in Afghanistan om uw probleem op te lossen (CGVS, p. 23). Er kan immers verwacht worden dat er eerst gezocht wordt naar een oplossing of een voorlopige oplossing binnen Afghanistan vooraleer u het land verlaat. In Afghanistan is het immers gangbaar om contact te nemen met de dorpsouderen in de hoop dat zij kunnen bemiddelen tussen uw familie en de taliban. In plaats van in het dorp te blijven kon u bijvoorbeeld ook een tijdje bij uw broer in Jalalabad of Koboel gaan wonen (CGVS, p. 22-23). Als de taliban u zogezegd nog niet vonden bij uw oom in het dorp dan gingen ze u hoogstwaarschijnlijk evenmin weten te vinden in een grootstad zoals Koboel of Jalalabad. Dat dit zogezegd niet mogelijk was omdat de taliban overal mensen hebben is een blote bewering. Dit blijkt namelijk ook uit het feit dat uw familie jaren lang geen problemen kende nadat ze verhuisd waren (Zie infra). Dat u echter niks ondernam in Afghanistan, na het incident en na het bezoek van de taliban, doet de wenkbrauwen fronsen en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Het Commissariaat-generaal wijst u er bovendien op dat uw verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban gesteld zouden hebben eveneens weinig aannemelijk zijn. In eerste instantie lijkt het al weinig overtuigend dat u verklaart dat de taliban waardevolle goederen, in casu de twee zakken met wapens, zomaar zouden deponeren bij iemand waarvan ze niet weten dat die te vertrouwen is. Dat een goed georganiseerde groepering zoals de taliban een dergelijk risico op eventuele ontdekking zouden nemen, komt weinig waarschijnlijk over. Verder is het ook onduidelijk waarom de taliban u ervan beschuldigden een spion te zijn. U kon namelijk niet weten dat het taliban waren aangezien ze het niet zeiden en u wist oorspronkelijk ook niet wat er in de zakken zat die ze meehadden. Het was bovendien ook maar de tweede keer dat u deze personen zag (CGVS, p. 17, 18, 19, 20). (...) Het lijkt het Commissariaat-generaal bijgevolg weinig aannemelijk dat de taliban u, een simpele winkelier, ervan zouden verdenken een spion voor de overheid te zijn. Voorgaande bevinding wordt ook versterkt door het feit dat er trouwens nog twee talibs waren waarover u niet gesproken hebt tegen de politie (zie infra). Een spion zou er zeker voor gezorgd hebben dat deze ook vervolgd zouden worden door de politie. De politie kon deze twee gaan oppikken bij de beek of hoefde slechts te wachten tot deze twee talibs terugkwamen om ze te kunnen

arresteren. Dat dit blijkbaar niet het geval was zou een extra indicatie voor de taliban moeten zijn dat u geen spion bent.

Verder dient ook aangestipt te worden dat u verklaarde dat er veertien talibs naar uw huis kwamen en het huis doorzochten. Ze sloegen toen uw vader in elkaar en vroegen waar u was (CGVS, p. 17, 21). Er kan dus vanuit gegaan worden dat ze vastberaden waren om u te vinden. Ze waren immers met voldoende personen om het ganse dorp uit te kammen. Het mag dan ook verbazen dat ze er niet aan dachten om u te komen opzoeken bij familieleden die woonachtig zijn in uw dorp. Op dat moment was u bij uw oom en neven om er te eten. Deze woonden vlakbij in uw dorp waardoor de taliban u makkelijk konden vinden (CGVS, p. 21). Deze en voorgaande vaststelling brengen de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen.

Daarnaast zitten er ook nog verschillende incoherenties in uw relaas. Zo is het zeer onduidelijk wat gebeurd is met de overige twee talibs die gingen bidden en vervolgens zouden terugkeren naar uw winkel (CGVS, p. 20). U verklaarde deze niet meer gezien te hebben en uit uw verklaringen bleek, merkwaardig genoeg, dat u er niet langer rekening mee hield. Zo vertelde u niet tegen de politieagent dat er nog twee andere personen bij de twee personen die in uw winkel stonden hoorden (CGVS, p. 17). Ook nadien dacht u er blijkbaar niet aan om de overige twee personen in te lichten over wat gebeurd was. U kon perfect uw winkel iets langer opengehouden hebben totdat ze terug waren om te vertellen wat zich afgespeeld had. Logischer ware dat u een van beide partijen zou hebben ingelicht, quod non.

Later kreeg uw vader de opdracht van de taliban om u te overhandigen aan hen zodat ze u konden straffen. Als uw vader het niet deed dan gingen ze opnieuw langskomen en u doden (CGVS, p. 17, 22). (...). Dat de taliban (...) deze boodschap zouden overgebracht hebben aan uw vader, goed wetende dat hij u hierover zou aanspreken en dat ze u hierdoor de kans boden tijdig te ontsnappen (hetgeen u deed) is uiteraard een weinig doeltreffende strategie en hierom ook weinig geloofwaardig. Het Commissariaat-generaal wijst u erop dat voorgaande vaststelling(...) de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling zet(...).

U bent er tevens niet in geslaagd om het Commissariaat-generaal te overtuigen van het feit dat uw familie na uw vertrek nog problemen gekend zou hebben in Afghanistan. Zo is het volstrekt onduidelijk waarom uw broers werkelijk naar Iran gevlucht zijn. Dat het is omdat ze bang zijn van de nieuwe overheid door uw problemen kan niet overtuigen aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen. Zelfs indien uw problemen geloofwaardig worden bevonden dan nog blijft het onduidelijk waarom zij ook een vrees zouden hebben en toch besloten zouden hebben om nog zes jaar in Afghanistan te blijven. Ze hebben namelijk niks te maken met uw beschuldiging en uw ene broer woonde zelfs niet in uw dorp ten tijde van uw, beweerde, problemen (CGVS, p. 22).

Het mag bovendien ook ten stelligste verbazen dat u pas zeer laat in het persoonlijk onderhoud opwierp dat de taliban na uw vertrek nog langs gekomen waren en geld vroegen (CGVS, p. 23). U kreeg namelijk al eerder de kans om dit feit spontaan te vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud. Er kan trouwens verwacht worden dat u dergelijk feit ook zou vermelden tijdens uw interview bij DVZ, quod non. Volledigheidshalve kan hierbij ook aangestipt worden dat het merkwaardig is dat ze naar geld vroegen maar blijkbaar niet meer geïnteresseerd waren in u.

Dat uw vader al geruime tijd, sinds begin april 2021, vermist is weet eveneens niet te overtuigen (CGVS, p. 5). Zo kwam duidelijk naar voren dat uw familie geen problemen meer kende met de taliban toen ze moesten verhuizen in 2015 omwille van Daesh die uw regio innam. Dat de taliban ongeveer zes jaar gewacht zouden hebben om toch nog achter uw familie aan te gaan is weinig aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat er veel sneller repercussies zouden volgen mocht uw familie werkelijk een doelwit van de taliban zijn. U verklaarde namelijk zelf dat de taliban overal aanwezig waren in Afghanistan (CGVS, p. 23). Hierdoor kan verondersteld worden dat verhuizen binnen Afghanistan geen mogelijkheid was om de problemen op te lossen. Dat er trouwens geen enkele actie ondernomen werd nadat uw vader niet meer opdaagde is zeer onlogisch. Er kan immers verwacht worden dat het steeds gerapporteerd wordt als iemand verdwijnt zodat er op zoek gegaan wordt en deze gevonden kan worden (CGVS, p. 24). Doordat zijn verdwijning nergens gerapporteerd werd zijn er ook geen bewijzen van waardoor dit louter en alleen een blote bewering is, te meer dat duidelijk blijkt dat u er sowieso niet voor terugdeinst om leugens te vertellen (zie supra). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u over uw vader eveneens weinig coherente verklaringen aflegt; wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of uw beide ouders nog in leven zijn beaamde u dit en wanneer u gevraagd werd waar ze zich bevonden antwoordde u dat ze momenteel in Bati Kot wonen hetgeen bevreemdend aandoet wanneer u voordien nog verklaarde dat uw vader vermist is (CGVS, p. 12-13). Het is pas wanneer u erop attent gemaakt wordt dat uw vader vermist is dat u dit beaamt (CGVS, p. 13). U heeft verder geen enkel idee over hoe hij vermist raakte, u zei dat hij meegenomen werd, dat u hier geen meerdere details over weet te vertellen klemt des te meer (CGVS, p.5). Dat uw familie het goed stelt mag bovendien ook vreemd heten, te meer dat uit de opmerkingen op het persoonlijk onderhoud blijkt dat uw vader zelfs 'overleden'

is (CGVS, p.15). Voorgaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder afbrokkelen.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat er naast de vaststellingen omtrent uw identiteit (zie supra) nog enkele indicaties zijn die erop wijzen dat u niet tot recent voor uw vertrek in het district Achin gewoond hebt. Zo is het onder meer zeer merkwaardig dat u naar incidenten gevraagd werd die zich kort voor uw vertrek uit Afghanistan voordeden en dan vervolgens verwijst naar een incident dat zich afgespeeld heeft in het jaar 2006 en een incident dat zich voorded in het jaar 2012 (CGVS, p. 16). Dat u deze incidenten die zich zo lang geleden voordeden kon duiden in de tijd volgens de Gregoriaanse kalender mag trouwens ook de nodige verbazing wekken waardoor dit een eerder ingestudeerd karakter heeft. Wat uw kennis over prominente personen uit Nangarhar en uw district betreft dient gesteld te worden dat deze zeer beperkt is. Zo kon u geen gouverneurs van Nangarhar noemen. U kende Attaullah Lodin, de provinciegouverneur van Nangarhar van 2013 tot 2015, niet. U kende Syed Rahman Momand, de districtsgouverneur van Achin in 2014, niet. Haji Ghaleb Mujahed, het districtshoofd van Achin in 2016, dus na uw vertrek, kende u wel maar blijkbaar omdat u het hier, in België, op Facebook zag (CGVS, p. 16; Administratief dossier – Blauw map, stuk 2). Hierbij dient u er nogmaals op gewezen te worden dat u een andere nationaliteit opgaf in Slovenië (zie supra) wat een ernstige indicatie is die doet vermoeden dat u niet afkomstig bent van Achin district.

De taskara's (kopieën) die u neergelegd hebt volstaan niet om te bewijzen dat uzelf werkelijk afkomstig ben van Achin district. Zo betreffen het eerst en vooral allemaal kopieën die door middel van simpel knippen plakwerk makkelijk vervalst kunnen worden. Verder werd eerder al ook beargumenteerd dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd omtrent uw nationaliteit, naam en identiteitsbewijs. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. Wat het contract, dat uw familie zagezegd afgesloten heeft met de overheid, betreft dient gesteld te worden dat hier geen namen van uw familieleden in opgenomen zijn waardoor dit geen sluitend bewijs vormt dat uw familie afkomstig is uit Achin (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een VIB ingediend had in Slovenië (Zie supra). Dat u daar weliswaar met de noorderzon vertrokken bent ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Dat u daarna nog veilige landen zoals Italië en Frankrijk gepasseerd bent (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 24), eveneens zonder een VIB in te dienen is onlogisch. Dat u dit nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen. Uw verklaring dat u het niet leuk vond in Italië en Frankrijk en dat u niet in Slovenië wou blijven omdat u meende dat u in dat geval riskeerde om zelf een smokkelaar te worden is weinig ernstig en wijst niet op een urgente nood aan internationale bescherming (Dublin-documentatie, administratief dossier). U verklaarde immers zelf dat u goed behandeld werd in Slovenië (Verklaring DVZ, vraag 33).

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielsrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten en nadien bezorgde documenten, zonder enige verdere toelichting, werden reeds besproken (zie supra) en zijn bijgevolg niet bij machte om een ander licht te werpen op bovenstaande conclusie. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud zijn niet relevant voor de beoordeling van het verzoek en dus niet bij machte om een ander licht te werpen op de conclusie."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in zijn verzoekschrift louter te beperken tot het aanhalen dat hij niet aansprakelijk gesteld kan worden voor gedragingen van de taliban, het betogen dat het perfect mogelijk

is dat de taliban enkel en alleen op de hoogte zijn van het feit dat de twee leden gearresteerd werden in zijn winkel en hem hiervoor beschuldigen van spionage, het verwijzen naar en het volharden in zijn verklaringen en zijn vrees, het herhalen dat zijn broer ondertussen vertrokken is naar Iran uit vrees voor het huidige talibanregime en het stellen dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

De voorgaande motieven volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden gedood omdat zij hem zouden aanzien als een spion van de overheid na een incident in zijn winkel waarbij twee talibanleden werden gearresteerd door politieagenten. De overige motieven in de bestreden beslissing die de adjunct-commissaris tot dit besluit hebben geleid, beschouwt de Raad als overtollig, zodat de eventuele gegrondheid van verzoekers kritiek daarop niet tot een andere conclusie kan leiden.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verder nog hekelt dat er niet werd onderzocht of er een risico op vervolging in zijn hoofde kan bestaan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege zijn verwestering, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt. Zo vestigt hij in zijn verzoekschrift de aandacht op (i) het gegeven dat hij Afghanistan reeds jaren geleden, in 2015, verliet, op 26 oktober 2020 in België aankwam en hier op 10 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende en op (ii) het gegeven dat de taliban ondertussen in Afghanistan de macht gegrepen hebben, waardoor hij bijkomend vreest om beschouwd te worden als een “*afvallige*”, een “*niet-gelovige*”, “*geen goede moslim*”, *et cetera*. Zijn vrees heeft volgens hem eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen te gedragen en kleden en ook naar westerse muziek luistert, zodat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van ‘verwestering’ of ‘europeanisering’ kadert. Verzoeker betoogt dat volgens verschillende bronnen europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan stelt verzoeker gezien te kunnen worden als zijnde ‘*besmeft*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin een risico te lopen om vervolgd te worden.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in

de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Vooreerst benadrukt de Raad dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke identiteit en woon- en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa. Deze vaststelling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn identiteit, regio van herkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa. Dat verzoeker Afghanistan reeds jaren geleden, in 2015, verlaten zou hebben en er al zeven jaar niet meer is geweest, kan bijgevolg niet zonder meer worden aangenomen, dit nog daargelaten het gegeven dat uit het loutere feit dat hij meerdere jaren buiten Afghanistan zou hebben verbleven niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan of dat hij bij terugkeer als dusdanig zou worden gepercipieerd en in die zin een risico zou lopen om vervolgd te worden.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Turkije en Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij zich anders is beginnen te gedragen en kleden en dat hij "*heden ten dage ook naar Westerse muziek*" luistert. Hij laat evenwel na deze beweringen enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Wat betreft verzoekers uitgebreide betoog in zijn verzoekschrift over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat

staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die 27 jaar oud is en nog maar twee en een half jaar in België verblijft, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat zij hem zouden aanzien als een spion van de overheid na een incident in zijn winkel waarbij twee talibanleden werden gearresteerd door politieagenten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-

initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

De Raad wijst er opnieuw op dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke identiteit en woon- en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa. Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat zijn achtergebleven familie momenteel enorm veel problemen heeft om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en om voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien, dat zijn moeder momenteel wordt onderhouden door zijn neven en dat zijn vader vermist is, toont verzoeker bovendien nog niet aan dat hij "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*" bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Voorts wijst de Raad er nog op dat hierboven werd vastgesteld dat verzoekers verklaring dat zijn vader vermist is niet weet te overtuigen. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader werkelijk vermist is, kan evenmin worden aangenomen dat zijn moeder momenteel wordt onderhouden door zijn neven.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdентificeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker wordt evenmin bijgetreden waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat het arrest "*M'Boj*" betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land, zodat de redenering in het arrest "*M'boj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 8 maart 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zijn (recente) herkomst uit het district Achin van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn vertrek uit Afghanistan, over zijn reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of hij afkomstig is uit of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst en verblijf geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn beweerde land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN